

Joan Ferrer Miserol

Hiroshima mon amour no és la meva pel·lícula preferida. Possiblement, no la situaria ni entre les meves deu més estimades. Però és l'única pel·lícula de la qual m'agradaria fer una versió personal. Una versió localitzada a Mallorca, que, indubtablement, duria com a títol "Mallorca amor meu." Perquè a Mallorca hi ha caiguda una cosa molt semblant a una bomba atòmica. Una bomba no tan evident com la d'Hiroshima, però que també ha destruït massa coses de les quals, encara que no en siguem conscients, només podran ésser salvades i recuperades mitjançant l'amor. Un amor intens, descontrolat i poc convencional. Encara que fos fugaç i socialment inviable, el temps que duràs, per curt que fos, seria tan desestabilitzador que podria trastocar tots els fonaments i tots els pressupostos de la consciència mallorquina.

M'agradaria que el meu jo de ficció, de ficció cinematogràfica, s'enamoràs perdudament, com un boig, d'una dona arribada d'Hamburg, o de qualsevol altre lloc, per fer a Mallorca un estudi sociològic sobre l'impacte del turisme. I quan ella m'explicàs les seves conclusions, el dia de la nostra trobada, el dia abans de la seva partida, li podria dir que ella no ha vist res de Mallorca, res. I encara que ella me respongués que ho ha vist tot, jo li repetiria una i mil vegades que ella no ha vist res a Mallorca, res. Davant la seva insistència d'anar-me contant tot el que havis vist, tot el que havia observat i estudiat, jo sols tendria una resposta, tu no has vist res de Mallorca, res. Per molt que s'hi encabotàs en explicar-me que a les cares i en el comportament dels mallorquins hi veu la felicitat, jo sols tendria una resposta, tu no saps res de Mallorca, res. Encara que ella se defensàs, dient que no s'havia inventat res, jo sols li podria dir que s'ho havia inventat tot.

Però, malgrat la impotència d'ella per conèixer el fet mallorquí, voldria que aquest amor, curt, però tan intens que podria abraçar l'univers sencer, fos l'únic punt d'unió de dos éssers separats per tot. Aquest amor seria no sols el fil de la trobada, de l'única possible trobada, sinó l'únic camí per as-

solir estats capaços de fer-nos veure que abans no sabíem res de Mallorca. Ni de Mallorca ni d'enlloc. Ningú no pot saber res de res sense haver assolit aquests estats. Per això voldríem bojament que aquests moments mai no acabassin, però és senzillament impossible, és part del joc de la vida. Si volem viure, necessitam del temps i aquest ens duu a la successió inexorable d'esdeveniments que no podem aturar. Si fos capaç de reflectir això, me seria suficient per donar sentit a tota la meva vida.

Voldria que en el moment més àlgid de la nostra trobada, ella, com la francesa a Hiroshima, pogués dir-me, *he topat amb tu. Però qui ets tu realment? M'estàs matant. Quan vaig arribar aquí per fer una feina que l'havia feta infinitat de vegades, mai no m'hauria pogut imaginar que aquesta illa estigués feta a la mida precisa de l'amor. Quan te vaig veure mai no m'hauria imaginat que tu estiguessis fet a la mida del meu cos. M'estàs matant, per favor engoleix-me.* Després jo li demanaria d'on ve, d'on és. I ella me diria que d'Hamburg, o bé de qualsevol altre lloc. I, afegiria, *que més o menys allà s'assembla molt més aquí del que tu t'imagines.* Llavors, jo li confessaria que m'agradaria tornar-la a veure, uns quants dies, a qualche lloc,

encara que fos una sola vegada. Ella sols respondria, *no, això ho dius perquè saps que demà me'n vaig, no.*

Encara que parlàssim dels nostres fills, i fins i tot de les nostres parelles, res no resultaria gens ni mica inoportú perquè tots dos sabríem que som feliços amb la nostra situació. L'única tasca que ens pertocaria, seria prendre consciència que aquesta trobada de dues persones de llocs tan allunyats i aparentment tan diferents, es troben en un moment insòlit, únic, de les seves vides, i junts poden assolir estats de l'amor fins aleshores desconeguts. Per això, al meu jo de ficció li pregaria que uns anys més tard, quan ja l'hagi oblidada, me'n recordi d'ella com de l'oblit de l'amor. Pensaré en tot això com en l'horror de l'oblit. Ho sé ja des d'ara. Per això voldria fer la pel·lícula, per poder recordar l'oblit. L'endemà me presentaré al seu hotel i, agafant-la pels braços, li diré que no he pogut deixar d'anar-hi. Però ella me dirà, *t'oblidaré!* En aquest moment, la càmera ens mostrarà en panoràmica, a través de la finestra, una vista de Mallorca, i ella dirà, *Ma-llorca, aquest és el teu nom.* I el meu jo de ficció li contestarà, el teu nom és Ham-burg. Ham-burg d'A-le-manya. O qualsevol altre lloc. ■